

Egy törzsvendég

F. Bandinak egy ránckertből

ZEKE GYULA: Hímzőnő leszek

Hímzőnő leszek. Nem lógok a szeszen, hímzőnő leszek! Nem hímezek-hámozok tovább. Mindenféle cérnákat veszek majd, természetesen nem műselymet, hanem igazi selymet, melyet falura költözött kínai telepések készítenek. És augusztusban, mikor (huh!) nyár van, és jakni kell mennem, nyakkendőt kötök, kiülök a söntés elé, és hímezni fogok. Jobb kezem nem végződik többé sörösüvegben, mint valami félkezü kalóznak, mint a határon túli és inneni irodalom művelőinek. Sokféle technikát megtanulok majd. Az aszúrozást, slingelést, a keresztöltéset, az írásost, a matyót. Gobelineket is varrok majd, de nem azokat, melyeknek vázsna színeze van, hanem eredeti Wiehler-gobelineket, melyeket számozott séma szerint kell kivarni, és amelyeknek alapanyagát Németországból fogom kapni postán. A postásnak minden alkalommal busás borralát adok majd. Hímzőnő leszek, következetesen végigmegyek az androgün úton, nincs mese.

Kedvenceim a népiek lesznek. Ezáltal beutazhatom a történelmi Magyarország összes kocsmáját és kávéházát, természetesen csak gondolatban, hiszen az utazás nekem halálűző, az összes falut és várost, van még időm: Csórtól Szabadkáig, Pozsonytól

Illyésmezőig és még tovább, bejárom mind, gondolatban; nem fogok kocsit vezetni, nem leszek autóban olvasztott vaj.

Nincs semmi baj, hímzőnő leszek.

Szeresetek akkor is bátran, romló biomasszák és halálmanók, mikor hímzőnő leszek! Legyetek kedvesek hozzám, kenegessétek hájjal a hátam, ha a sok ücsörgésben megmerevednék! Hímzőnő leszek, ez már biztos.

Mindezt, józan férfiú, elképzelem újra.

Megérkezem jakni. A pultnál gin-tonicot iszik Jánossy és Ficsku Pali. Műanyag pohárral koccintanak. Pali másik kezében óriás plasztik hímestojás szívószállal, melyben vodka van. A Libella előtt vette hűsvétkor. Erdélyi csempészárú. Beleborzongok. Még haloványan emlékszem valami színes cérnákra és fehér vásznakra, mint az egyszer már kihűlt, de fölmelegített szerelemre, sercegő, égett halolaj, és nem bírom tovább. Zsebembe nyúlok, és az ismételt elbukott, halálra kiképzett férfi félmosolyával megkérdem:

– Fiúk, mit isztok?

Bozsik Péter

Libella, plusz egy vers, amiben szó esik róla

Lunatics are in my head

Málnás és dinnyés robbanó-cukorka, s mellette még vagy négyüvegnyi bor. December nyolc, a győri fesztivál. Dustin? Robert? Már tényleg nem tudom.

„Have a cigar?” – lépett az asztalomhoz. „I like the Pink Floyd” – mondtam erre én. Fél óra kellett, míg végül levágta: a nyelvtudásom némileg csekély.

Addig jól dolgozott a dalszövegkincs, s később se lett a problémánk nagyobb. Kevert nyelven egész kilenc utánig. A sétánál mindkettőnk hallgatott.

Arcán a város hunyó fényei, és sorra apró elragadtatások. Fáradt, alig szítáló hőésésben az utca könnyű végtelenre játszott.

Utáltam őt, hogy elgondolni hagyta: ez rendben lenne tíz év múlva is. Gyarló vagyok – rendeztem végül el, s vettünk együtt még négy doboz cigit.

Aztán a szálloda, Győr főterénél, aztán a hajnal, s még aztán a reggel. Aztán a cím, mi biztos elveszett. London hatalmas. Én meg hol keressem.

Ha látod őt, kérlek, mondd meg neki: ha Pestre jönne, bárhol megtalálhat. A változó albérletek miatti tipp: Libella, Múzeum, Vadállat,

vagy lebzselek lent, a bölcsész-büfében. Ha Pestre jönne, nálam ellehet. Talán a pulcsiját is visszaadnám, és lenne Borsodi, mit úgy szeret;

És összehoznám őt a kishúgommal, aki eléggé jó angoltanár. És mondd, hogy néhány szót már megtanultam – villoghatnék vele, ha erre jár;

és mondd, hogy hozzon robbanós izét, tegnapi már az összes elfogyott. És mondd, hogy voltam párszor újra Győrben. Meg máshol is. Mint a holdkórosok.

Ezt a verset legalább négy éve írtam. Vagy valamikor akkortájt. És azon ritka dolgaim közé tartozik, amit nem kötök semmihez. Tehát akármikor keletkezhetett volna. Tegnap. Vagy pár éve. És remélhetőleg sokáig. Nem szoktam kocsmaneveket írni versbe – indokolatlanul. A Múzeum adott, a Vadállat nem létezik, a Libella meg – nos arról nincs mit mondanom. Vagy éppen csak nagyon sokat tudnék. Azt hiszem, én vagyok az utolsó, aki leadja a kéziratát. Lajos még hajnali egykor is küldött üzenetet, hogy nem áll többet szóba velem, csalódott, stb. Igaza lenne, van, de közben remélem, meg is ért egy kicsit. Így – nem megy. Legyen csak ez a vers, ez a pár sor, és legyenek még HB-k, egyebek.

Karafiáth Orsolya

330/200	350/250	450/250	550/350	590/350	800/800
ÚBOROK 110/dl POLYÓ 200/dl TELEKI 120/dl EXTRA DRV 140/dl CHARMANT 640/dl B.B. HUNGAR. 2300/dl TÖRLEY 7300/dl	DREHER 350/dl TUBOR 390/dl PILSNER 490/dl STAROP 490/dl BÜKA 350/dl ALE 350/dl LEFFE 450/dl RADEBERGER 450/dl WERNEG 450/dl JUDWEISER 480/dl GÜNNES 750/dl GÖSSER 350/dl	CSAPOLT SÖR KORSÓ 360- POHAR 230- PIKOLÓ 150-	CSOKIK 80/160 MANDULA 150/290	ÖDÍTŐK 90/dl SZŐBA 20/dl TEAK 200- ÁSV.VÍZ 200/dl COLA LIGHT 280/dl JÁGERMEISTER 550/330	PARADICSOM, CSZI LÍDAR, ANANÁSZ PERUBÉRI, NARANCS E-FRUIT, KÖRTE, ICE TEA

Impresszum:

Alapító szerkesztők: Lőrincz Kriszta és Luci Béla
 Szerkesztők: Jánossy Lajos, Kováts Miklós, Szerbhorváth György
 Design és tördelés: Slemér Igor
 Fotók: Cseh Igor, Fuchs Tamás, Frankl Aliona, Kováts Miklós, Lőrincz Kriszta, Luci Béla, Mátraházy László, Sarankó Márta
 Nyomdai munkák: Ficzek Zoltán
 Korrektor: Csák Lilla
 Támogatóink: törzsvendégek és pultosok.
 Szerkesztőségi züllés: alkalmasint.
 Alkalmi kiadvány a Libella születésnapjára, mely ingyenes, így az APEH által nem hitelesített, ámde az ORTT egyes kurátorai által (Nemzeti Kocsmakulturális Szövetség, Májbetegek Országos Egylete, Kérek Szépen Még Egyet Egyesület) hitelesített újság.
 Nem kapható a jobb könyvesboltokban és a város ismert szórakozóhelyein, csak a legismertebben, a Libellában.
 Minden jog nincs fenntartva, beleértve a sokszorosítást és népszerűsítést is.